

vyloučeno jakékoli zasahování do živn. provozu, který nelze zahrnouti pod pojem policie živnostenské (srov. Boh. A 5301/26 a mnohé jiné), a sluší proto zkoumati, zdali úprava živnosti zabývající se dopravou osob, jež byla provedena vyhláškou okr. úřadu ve Varnsdorfu z 23. února 1932, nevybočuje z mezí úpravy živnostensko-policejní.

Ve zmíněné vyhlášce nařizuje se majitelům, řidičům a průvodčím silostrojů, jež jsou na veřejných místech k všeobecné potřebě, aby zůstali u těchto vozů až dotyčný host k nim přijde a bude se dožadovati jejich služeb, a zakazuje se jim, aby k domnělým zákazníkům dobíhali a jakkoli na ně působili, aby použili určitého vozu. Zřejmým účelem této úpravy jest, aby odbíháním řidičů od jejich vozů a přemlouváním osob vyhledávajících silostroje, jež jsou na veřejných místech k všeobecné potřebě, nedocházelo k nepořádkům na veřejných stanovištích zmíněných vozidel, k roztržkám mezi jejich řidiči a k obtěžování obecnstva. Mají-li však zmíněné příkazy a zákazy za účel zachovati pořádek na stanovištích vozidel nabízejících se k všeobecné potřebě a zabrániti obtěžování osob vyhledávajících tato vozidla, nutno dojíti k závěru, že tyto příkazy i zákazy spadají do rámce policie živnostenské, i když se tento pojem vykládá co nejúžeji.

Podle toho vyhláška okr. úřadu ve Varnsdorfu, v níž se nařizuje majitelům, řidičům a průvodčím silostrojů, jež jsou na veřejných místech k všeobecné potřebě, aby zůstali u těchto vozů až dotyčný host k nim přijde a bude se dožadovati jejich služeb, a zakazuje se jim, aby k domnělým zákazníkům ze stanoviště dobíhali a při tom jakkoli na ně působili, aby použili určitého vozu, nevybočuje z rámce živnostensko-policejní úpravy podle § 54 živn. ř. Opačný názor stížnosti je nesprávný.

Zbývá námitka, že zaměstnanec nikdy neodpovídá za provozování živnosti, nýbrž jen majitel koncese a že proto za přestupek spáchaný při provozování živnosti nemohl býti trestán st-l, který je pouhým zaměstnancem a nikoli živnostníkem. Na tuto námitku nemohl nss vejíti, uváživ, že jde o pouhou výtku nezákonnosti nař. rozhodnutí, k níž nss z úřední povinnosti nepřihlíží, jež nebyla uplatněna v řízení správním a je proto se zřetelem na ustanovení §§ 5 a 6 zák. o ss nepřípustná.

Č. 11.544.

Policejní věci. — Řízení správní: * Je nezákonné, odsoudí-li II. stolice odvolatele podle 2. odst. čl. 3 zákona č. 125/1927 Sb. proto, že porušil dobrý mrav a slušnost a ohrozil veřejný klid a pořádek, ačkoli byl odsouzen I. stolicí toliko proto, že porušil dobrý mrav a slušnost, i když trest byl ponechán beze změny.

(Nález ze dne 15. listopadu 1934 č. 13.924/33.)

Prejudikatura: Boh. A 9903/32.

Věc: Štěpán I. v T. proti zemskému úřadu v Praze o policejní přestupek.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nálezem okr. úřadu v Teplicích-Šanově z 10. května 1932 byl st-l uznán vinným přestupkem 2. odst. čl. 3 zák. z 14. července 1927 č. 125 Sb., jehož se dopustil tím, že dne 2. února 1932 na křižovatce M.-ovy tř. v T., tedy na místě veřejném, se vyjádřil ke službu konajícímu strážníku nepřístojným způsobem o správci městské policie, čímž byl porušen dobrý mrav a slušnost, a byl odsouzen k pokutě 150 Kč, pro případ nedobytnosti k 7dennímu vězení.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání podanému proti uvedenému trestnímu nálezu, doplnil jej však ve výroku o vině, spatřuje skutkovou podstatu přestupku kladeného st-li za vinu v tom, že 2. února 1932 na křižovatce M.-ovy třídy vůči službu konajícímu strážníku pronesl tento výrok: »Bei mir ist heute Nacht wieder eingebrochen worden. — Es ist noch niemals etwas gemacht worden, aber jetzt werde ich Euerem Polizeigeneral das Genick brechen. — Es werden auch die Zeitungen gegen Eueren General auftreten, diesmal brech ich ihm das Genick.« Toto nepřístojné chování na místě veřejném, kterým st-l porušil dobrý mrav a slušnost, ohrozil veřejný klid a pořádek, jest — jak se v nař. rozhodnutí dále uvádí — prokázáno seznáním a výpovědí výše zmíněného strážníka. Vývody st-lova odvolání označil žal. úřad v nař. rozhodnutí za zcela nerozhodné pro výrok o trestnosti jeho jednání, poněvadž inkriminovaný výrok pronesl o řediteli úřadu městské policie v T., nikoli jako o osobě soukromé, nýbrž jako představiteli úřadu, tudíž jako orgánu veřejném.

Uvažuje o stížnosti, podané na toto rozhodnutí, zabýval se nss námitkou, vytykající jako nezákonnost, že nař. rozhodnutím byla porušena zásada reformationis in peius. V tom směru vytyká stížnost v podstatě, že I. stolice vyslovila v trestním nálezu, že st-l svým chováním porušil dobrý mrav a slušnost, kdežto žal. úřad uznal st-le na jeho odvolání vinným mimo to ještě porušením veřejného klidu a pořádku.

Nss uznal tuto výtku odůvodněnou.

Podle 2. odst. čl. 3 zák. z 14. července 1927 č. 125 Sb., pro jehož přestoupení byl st-l potrestán, mohou politické úřady ukládati — bez újmy soudního stíhání — tresty na penězích od 10 Kč do 5.000 Kč nebo na svobodě od 12 hodin do 14 dnů na všelike nepřístojné jednání neb chování na místech veřejných neb veřejně přístupných, kterým se ruší neb ohrožuje veřejný — pořádek, klid, bezpečnost, dobrý mrav neb slušnost, neb se vzbuzuje veřejné pohoršení. Podle toho je nepřístojné jednání nebo chování na místech veřejných nebo veřejně přístupných přestupkem spadajícím pod trestní sankci 2. odst. čl. 3 uvedeného zákona, jestliže se jím ruší neb ohrožuje 1. veřejný pořádek neb 2. veřejný klid neb 3. veřejná bezpečnost neb 4. dobrý mrav neb 5. slušnost neb 6. jestliže se jím vzbuzuje veřejné pohoršení. Rozeznává tedy citované zákonné ustanovení šest skupin trestných činů, jejichž skutková podstata jest od sebe odlišná podle povahy a účinku nepřístojného jednání nebo chování na místě veřejném nebo veřejně přístupném. Totéž stanovisko zaujal nss v nál. ze 4. dubna 1928 č. 8140, Boh. A 7199, jakož i v nál. z 26. ledna 1929 č. 1470, vykládaje obdobné ustanovení § 11 cís. nař. č. 96/1854 ř. z.

Trestním nálezem I. stolice byl st-l uznán vinným přestupkem 2. odst. čl. 3 zák. č. 125/1927 Sb., jehož se dopustil tím, že na veřejném

místě se vyjádřil ke strážníkovi konajícímu službu nepřístojným způsobem o správci městské policie, čímž byl porušen dobrý mrav a slušnost. Uznala tedy I. stolice, že nepřístojným chováním st-lovým na veřejném místě byly uskutečněny skutkové podstaty přestupku porušení dobrého mravu a přestupku porušení slušnosti. Na odvolání, ve kterém se st-l domáhal toho, aby trestní nález I. stolice byl zrušen a on přestupku přičítaného mu k vině sprostěn, doplnil žal. úřad trestní nález I. stolice, vysloviv, že st-l svým nepřístojným chováním na veřejném místě porušil dobrý mrav a slušnost a ohrozil veřejný klid a pořádek. Podle toho žal. úřad jednak potvrdil výrok I. stolice, podle něhož st-l svým nepřístojným chováním na veřejném místě porušil dobrý mrav a slušnost, jednak odsoudil st-le dále ještě pro ohrožení veřejného klidu a pořádku. Výsledek st-lova odvolání byl podle toho ten, že st-l byl na svoje odvolání odsouzen pro delikty čtyři, kdežto před podáním svého odvolání byl uznán vinným jen přestupky dvěma, takže kdyby se byl býval neodvolal, byl by na tom lépe, než po rozhodnutí o svém odvolání. Nař. rozhodnutí reformovalo tedy trestní nález I. stolice v neprospěch st-le přes jeho odvolací petit a porušilo tak zákaz reformace in peius, platný podle všeobecných zásad právních také v trestním řízení policejním.

Nelze souhlasiti s názorem žal. úřadu, projeveným v odvodním spise, že reformace in peius je v policejním trestním řízení dána jen tehdy, odsoudí-li odvolací stolice stranu k trestu vyššímu než I. stolice, nebo k trestu, se kterým jsou spojeny následky, které nebyly spojeny s odsouzením vysloveným I. stolicí, neboť reformace in peius spočívá již v tom, že st-l, odsouzený I. stolicí za přestupky dva, byl k svému odvolání odsouzen odvolací stolicí pro přestupky čtyři, takže odvoláním byla jeho právní situace zhoršena (srov. nál. Boh. A 9903/32). Pro stanovisko žal. úřadu nelze nic vytěžiti z nálezu Boh. A 10064/32, neboť v tomto případě jak I. tak II. stolice odsoudila tehdejšího st-le jen za jeden přestupek a šlo o otázku, může-li odvolací stolice podřaditi skutkovou podstatu trestného činu pod jinou trestní normu, než jak učinila stolice I. Vyslovil-li v tomto nálezu nss, že o reformaci in peius bylo by lze mluvit jen tehdy, kdyby byl st-l býval odsouzen k trestu vyššímu, nebo kdyby odsouzení vyslovené II. stolicí bylo spojeno s následky, které s trestem uloženým I. stolicí stanoveny nebyly, neměly tím býti vyčerpány všechny možné případy reformace in peius, nýbrž bylo jen vysloveno, že v případě, o který tehdy šlo, t. j. v případě, kdy jak I. tak II. stolice odsoudily st-le jen pro přestupek jeden, bylo by lze mluvit o reformaci in peius jen kdyby bylo došlo k důsledkům, o nichž je ve větě té řeč.

Nss, dospěv k závěru, že žal. úřad na odvolání podané st-lem zhoršil jeho právní situaci, odsoudiv ho za více přestupků než I. stolice, musil zrušiti nař. rozhodnutí podle § 7 zákona o ss, aniž se za této procesní situace mohl zabývati ještě další námitkou stížnosti, ve které se vytýká, že st-l svým jednáním mohl se dopustiti jen urážky na cti podle trestního zákona, že však neporušil dobrého mravu a slušnosti ani neohrozil veřejného klidu a pořádku.